

[Stavad]

steretsdom. Indtil højesteretsdommen faldt for et par år siden, hvor man underkendte den hidtidige praksis, ville det normale være, at man netop skulle modregne bortakkorderet gæld i fremførte underskud. Dog gik man ind i en mere konkret vurdering af sammenhængen imellem den omkostningsmæssige side af sagen for det, gælden var brugt til, og det underskud, som blev fremført. Men som hovedregel kan man sige, at vi genopretter den retstilstand, som Folketinget har været enig i, så vidt jeg har opfattet det, indtil Højesterets dom for et par år siden, og derfor vil det heller ikke være nogen stor reform eller nogen stor lap at gennemføre forslaget. Det vil være en klargøring af nogle regler, som er nødvendiggjort bl.a. af den højesteretsdom, der faldt. Og derfor går jeg også ud fra, at et flertal i Folketinget vil være parat til at gennemføre forslaget i den form, det her foreligger.

Men hvis skatteministeren mener, der er noget, der mangler – og jeg kan være enig i, at der på nogle områder, som betænkningen påpeger, er behov for at se på lovgivningen – kan jeg da kun opfordre ham til at tage initiativ til at fremsætte forslag, men det må ikke forhindre, at vi får lukket et hul og en urimelighed, som vi andre betaler for, og som er opstået som sagt først og fremmest på grund af den dom, der er faldet – et hul, som Skattelovrådet klart har anvist hvordan man bør lukke.

Med disse ord ser jeg frem til et positivt udvalgsarbejde, hvor vi vil være åbne for forbedringer, hvis de kan frembringes af udvalgets medlemmer, men med henblik på, at vi får sagen til afgørelse her i salen, inden vi når frem til grundlovsdag.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Jeg må på det kraftigste afvise, at jeg har forsøgt at trække en eventuel løsning af de skattemæssige problemer i forbindelse med konkurs og akkord i langdrag.

Umiddelbart efter min tiltrædelse som skatteminister satte jeg mig til grundigt at studere det meget omfattende materiale fra Skattelovrådet. I december måned blev dette spørgsmål sendt til høring, som jeg allerede har nævnt, hos en række institutioner og brancheorganisationer, og under alle omstændigheder er det regeringens opfattelse, at det bør afvente betænkningen fra Konkurslovudvalget, som behandler det forslag, der vedrører en ændring af konkursloven.

Denne betænkning vil foreligge til sommeren eller efteråret i år, og derfor er der ikke på noget tidspunkt sket noget, som har forsinket dette forløb i forhold til det, jeg under alle omstændigheder anser for rimeligt, nemlig at afvente en løsning af disse spørgsmål i forbindelse med konkursloven.

Derfor har jeg også her givet tilsagn om, at dette spørgsmål ville blive taget op samlet til efteråret.

Jeg vil gerne understrege betydningen af at se akkordsituationen og konkurssituationen under ét. For det forslag, vi her taler om, sigter alene på at begrænse retten til underskudsfræmførsel i tilfælde, hvor kravene på skyldneren definitivt ophører, dvs. ved akkord; konkurstillfælde er altså ikke omfattet af den begrænsning, der her foreslås.

Efter de gældende regler er der både i konkurstillfælde og i akkordtilfælde fuld adgang til at fremføre et én gang konstateret skattemæssigt underskud. Hvis forslaget blev gennemført, ville der fortsat i konkurstillfælde være fuld adgang til at fremføre et konstateret underskud. Denne adgang til at fremføre et sådant underskud kan selvfølgelig logisk, men jo i virkeligheden også kun meget formelt, begrundes med, at kravene mod den, der er gået fallit, principielt stadig består efter konkursen. Kreditorerne vil altså efter konkursen fortsat kunne gå løs på fallenten og måske opnå betaling, men i de fleste tilfælde vil betaling aldrig blive aktuel, og i praksis medfører en konkurs derfor, at fallenten ikke kommer til at betale kreditorerne, således at den praktiske forskel mellem konkurs og akkord ikke bliver særlig stor i henseende til betaling af kreditorerne.

En gennemførelse af forslaget vil derfor indebære et stærkt incitament til at lade sig erklære konkurs, fordi man så fortsat har fradragsret, frem for at indgå i en akkord med kreditorerne, hvorved fradragsretten skulle reduceres, og dette må siges at være et meget uønsket resultat, for en gældsordning indebærer jo netop, at kreditor og debitor opnår en ordning, som alle parter kan leve med fremover, og det er både ud fra et samfundsmæssigt og et menneskeligt synspunkt hensigtsmæssigt og ønskværdigt, fordi det ofte indebærer mulighed for at videreføre den virksomhed, som har givet underskud.